

ת"פ 37255/06/13 - מדינת ישראל נגד עיסאם טאהא

בית משפט השלום בנצרת

19 פברואר 2014

ת"פ 37255-06-13 מדינת ישראל נ'
טאהא(עציר)

בפני כב' השופט חנא סבאג - סגן נשיא
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
עיסאם טאהא

נוכחים:

מטעם המאשימה: מתמחה שי טייב

מטעם הנאשם: בעצמו, ע"י ב"כ עו"ד מיכאל כרמל

גזר דין

הנאשם, עיסאם טאהא (להלן: "**הנאשם**") הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום, בעבירות של החזקת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

מעובדות כתב האישום עולה כי עובר ליום 16.6.2013 במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה הצטייד הנאשם באקדח 9 מ"מ, מסוג יריחו שמספרו 145607 שהינו אקדח משטרתי שנגנב בשנת 2011 מביתו של שוטר בצפת (להלן: "**האקדח**") וכן קופסה ובה 50 כדורים מסוג 9 מ"מ, (להלן: "**התחמושת**") והטמין את האקדח והתחמושת בארון בחדר הממ"ד (להלן: "**הארון**"), בביתו בכפר כנא בו מתגורר יחד עם אשתו ושלושת ילדיו הקטינים (להלן: "**הבית**").

ביום 16/6/2013 כפי העולה עוד מעובדות כתב האישום, סמוך לשעה 10:30, נערך חיפוש בבית במהלכו נתפסה בארון קופסה ובה האקדח, התחמושת וזוג כפפות שחורות.

טיעוני הצדדים לעונש

במסגרת טיעוניה לעונש, ביקשה המאשימה להדגיש את חומרת מעשיו של הנאשם, את הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בדמות שלום וביטחון הציבור ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובפרט את חלקו של הנאשם בביצוע

עמוד 1

העבירה ובעובדה כי אין המדובר בעבירה ספונטנית אם כי בעבירה שמטבע הדברים דורשת תכנון מוקדם וכן את הנזק והסיכון הרב שעלול נשק מעין זה שהוחזק על ידי הנאשם להסב.

בקביעת מתחם העונש ההולם והעונש הראוי ביקשה המאשימה להדגיש את חומרת המעשים והסיכון הפוטנציאלי להסלמה העבריינית, את האינטרס הציבורי הקורא להרתעת הנאשם וכלל הנאשמים הפוטנציאליים, ואת העובדה כי לנאשם הרשעות קודמות בתחום הרכוש, בגין החזקת נכס החשוד כגנוב, גניבה וכן עבירה לפי פקודת המכרות, האחרונה בהם משנת 2003, תוך שהיא סבורה כי המתחם ההולם ביחס לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום נע בין 12 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר בפועל תוך קריאה להחמרה בעונשו של הנאשם משהמדובר בעבירות בנשק, הן לשם הרתעת היחיד והן לשם הרתעת הרבים.

מנגד ביקש בא כוח הנאשם להתחשב בהודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, בלקיחת האחריות ולהטיל על הנאשם ענישה כפי המלצת שירות המבחן, היינו 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, תוך התחשבות בעובדה כי הנאשם שהה במעצר כחודש ימים ולאחר מכן היה במעצר בית מלא הרחק מביתו לתקופה של כשלושה חודשים.

בא כוח הנאשם ביקש עוד להדגיש כי המדובר אך בעבירת החזקת נשק אותו מצא הנאשם במקרה כפי שאף טען הן במשטרה והן בפני קצינת המבחן במקריות, עבירה שהינה במדרג חומרה קל בהתאם להלכת אבו מוך אליה הפנה. כן הוסיף בא כוח הנאשם וטען כי הנאשם החזיק באקדח תקופה קצרה וללא שהתלוותה להחזקה כל עבירה נלווית.

בא כוח הנאשם הפנה עוד לנסיבות חייו של הנאשם, אב משפחה, שאומנם לו עבר פלילי אולם המדובר בעבר רחוק וקל שאינו מתחום הנשק וציין כי שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריה תביא לפגיעה קשה בבני ביתו.

לסיכום ונוכח מכלול השיקולים שפורטו, טען הסנגור כי העונש ההולם והנכון בעניינו של הנאשם הינו מאסר שירוצה בעבודות שירות.

הנאשם בדבריו לעונש ביקש להוסיף כי הוא מצטער על הטעות אשר ביצע וכי התנהגותו נבעה מחוסר הבנה כשבדרך כלל אין לו עניין בדברים מעין אלה שיוחסו לו וביקש לבסוף לאפשר לו לחזור לביתו וילדיו.

תסקיר

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים מהם עולה כי הנאשם כבן 35, נשוי ואב לשלושה ילדים העובד כנהג משאית.

ביחסו לעבירה נשוא האישום, עולה מהתסקירים כי הנאשם לוקח אך אחריות פורמאלית לעובדות כתב האישום תוך שטען כי מצא את הנשק והחביא אותו אצלו מחשש כי יפליל קרובי משפחה. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם פועל מתוך תפיסת תפקיד נוקשה הלוקח תפקידים על עצמו מתוך צורך בהכרה וריצוי האחר ולא מתוך השלמה וגיבוש עמם.

כן התרשמה קצינת המבחן מאדם בעל דימוי עצמי נמוך העוסק בסיפוק צרכיו לרבות צורך בנראות, הכרה ושליטה ונראה להערכתה כי הוא פונה לאובייקטים חיצוניים כמו נשק כדי לחוש בטחון ושליטה כשלהערכתה הוא פועל מתוך מיקוד שליטה חיצוני הנוהג להשליך אחריות כלפי חוץ ואינו מסוגל להתבונן באופן ביקורתי בהתנהלותו תוך שהשאיר בקצינת המבחן ספקות באשר למידת אמינותו וכנותו.

בנוסף התרשמה קצינת המבחן כי על אף הבעת רצון לקחת חלק בתוכנית טיפולית, רצונו זה נובע מתוך מוטיבציה חיצונית ולא מתוך חיבור ומודעות למשמעות עריכת שינוי אמיתי הדורש ממנו ויתור על דפוסים קודמים והתמודדות עם ההשלכות של השינוי על מערך חייו המשפחתיים והחברתיים כשלהערכת קצינת המבחן המדובר באדם המתקשה להתנהל באופן עצמאי ונבדל ממשפחתו המורחבת והוא פועל מתוך תפיסת תפקיד נוקשה ולוקח על עצמו תפקידים מתוך ריצוי האחר וקבלת משמעות מהאחר.

באשר לעונש, ציינה קצינת המבחן כי בשל הערכתה שבשלב זה אין הנאשם בשל להיכנס לתהליך משמעותי בחייו, היא מנעת מהמלצה טיפולית בעניינו וציינה כי ענישה מוחשית שתרוצה בעבודות שירות יהיה בה כדי לחבר אותו לכישלונו ההתנהגותי ותחדד עבורו את הגבולות בין מותר לאסור.

דין והכרעה

בסעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין נקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, יקבע בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק, תוך התחשבות בחומרת העבירה קרי הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

חומרת העבירות

אין צורך להכביר מילים בדבר חומרת מעשיו של הנאשם, הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו.

כפי העולה מכתב האישום חומרת מעשיו של הנאשם מדברת בעד עצמה. הנאשם הצטייד שלא כדין ומבלי שהיה מורשה לכך באקדח וכ- 50 כדורים בקוטר 9 מ"מ והטמין אותם בארון בביתו.

עבירות בנשק ובכלל זה עבירת החזקת נשק ותחמושת כגון אלו המיוחסות לנאשם ידועות בחומרתן. נשק לא חוקי הפך במציאות של חיינו למצרף זמין לרכישה, כשספקי הנשק הלא חוקי משיגים נשק זה בדרכי פשע, כגון במקרה בו עסקינן הנשק שהצטייד בו הנאשם נגנב בשנת 2011 מביתו של שוטר, ולרוב נשק לא חוקי מוחזק בכדי לאפשר ביצועו של פשע.

בעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט ע' פוגלמן בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' מחמוד חרבוש (09.06.10):

"חומרתה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב

אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. ..."

החשש העיקרי הניצב בפני הציבור בכללותו הוא כי נשק, שהוא כלי קטלני מטבעו, עלול לעבור מיד לידי, ולהגיע לידי גורמים שיבצעו באמצעותו עבירות פליליות חמורות, ואף להגיע לידי ארגוני טרור שיעשו בו שימוש בפיגועים. בהחזקת נשק שלא כדין טמונה גם סכנה בפוטנציאל הבלתי ניתן לשליטה לפגוע ללא אבחנה בגופו של אדם וברכוש שאינו היעד מאחורי הירי וכן לביטחון הציבור בכלל.

בהקשר זה ראוי להפנות לדברי בית המשפט העליון בע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' מיכאל אדרי, תק-על 2007(1),
:3416

**"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעיתים
לידיים עויינות ולעיתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גרמו לא אחת
לאובדן חיי אדם ולפגיעה בחפים מפשע שכל "חטאם" נבע מכך שהם נקלעו
בדרך מקרה לזירת הפשע...."**

בשנים האחרונות פשטה תופעת החזקת הנשק בחברתנו אף בידי אנשים נורמטיביים. גם תופעת הירי פשטה אף היא בחברתנו. לא אחת אנו שומעים בערוצי התקשורת למיניהם על ירי שבוצע ועל חיסולים כאלה ואחרים שבוצעו תוך גבית מחירים יקרים ואף פגיעה בחפים מפשע.

יפים לעניין זה דברים אלו שנאמרו בע"פ 7955/06 מיסור נ' מדינת ישראל באלה המילים:

**"החזקת נשק שלא כדין על ידי מי שלא הורשה לכך היא עבירה לה נודעת
השלכות חמורות במיוחד בשנים האחרונות, כאשר עבריינים עושים שימוש תכוף
בנשק חם כדי לבצע עבירות או כדי לחסל חשבונות עם יריבים. כתוצאה מכך,
נפגעו לא אחת אנשים חפים מפשע, ועל כן השקפת הפסיקה היא כי יש לגזור
למבצעייהן של עבירות מסוג זה עונשי מאסר, מתוך תקווה שבדרך זו ניתן יהיה
לצמצם את מימדי התופעה."**

מדיניות הענישה

בתי המשפט קבעו וחזרו וקבעו כי במסגרת ענישתם של עברייני הנשק, יש ליתן את משקל הבכורה לאינטרס הציבורי ולהגנה על הציבור בכללותו לאור הסכנה הרבה הנשקפת מעבירות אלה לחיי האדם וביטחון הציבור, ולצורך בהרתעת עבריינים מלבצע עבירות דומות, בשים לב לפוטנציאל הקטלני הגלום בעצם השימוש בנשק, במיוחד עת מדובר באדם בלתי מורשה הנושא בנשק בלתי חוקי.

בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו לאחרונה בע"פ 7241/12 עמאר טאטור נ' מדינת ישראל (12/2/2013) במילים אלו:

"לעבירות הנשק חומרה מיוחדת. מאדם המחזיק בנשק שלא כדין נשקפת מסוכנות, על אחת כמה וכמה כאשר החזקה זו איננה קצרת זמן אלא מתקיימת לאורך מספר חודשים כבמקרה שלפנינו. לא אחת עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת רף מחמיר כלפי עבירות נשק, גם כלפי אלו המצויות לכאורה בשלבים נמוכים יחסית של המדרג (וראו הסקירה המקיפה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, בעמ' 31 - 34). בע"פ 5604/11 נאסר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.10.2011) נאמר באשר לעבירת החזקת נשק כי היא "מקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת".

בהקשר זה יפים גם הדברים שנאמרו ברע"פ 2718/04 פואד אבו דאחל נ' מדינת ישראל 23.9.04 (להלן: "עניין פואד"):

"הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו עבירתו הראשונה. בבוא בית-המשפט לשקול את הענישה בעבירות מסוג זה, עליו לתת משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העבריין."

בבחינת מדיניות הענישה הראויה בעבירות כגון אלה המיוחסות לנאשם מצאתי בסדרת פסקי דין שניתנו על ידי בתי המשפט השונים, תוך שימת דגש לפסק הדין שניתן לאחרונה בבית המשפט המחוזי בע"פ 53396-06/13 זועבי נגד מדינת ישראל, כי מתחם העונש הראוי, **נע בין 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר** בפועל.

ראה בת"פ 10774-06-09 (21/10/2009) הטיל בית המשפט המחוזי **6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**; ע"פ 49/11 **סלאימה נגד מדינת ישראל** (29/6/2011) **8 חודשים בפועל**; ע"פ 5888-04-12 **עואודה נגד מדינת ישראל** (15/7/2012) **8 חודשים**; ברע"פ 2718/04 עניין פואד, **8 חודשימאסרבפועל**; בת"פ 14836-08-12 מדינת ישראל נ' גועבה הטיל בית המשפט מאסר בפועל למשך **9 חודשים**; בע"פ 6294/10 **אמיאלקיעאן נגד מדינת ישראל** (13/2/2011) **10 חודשים**; בע"פ 5604/11 נידאל נאסר נגד מדינת ישראל (5/10/2011) **12 חודשים בפועל**, בע"פ 4329/10 **מוחמדאסמאילנגד מדינת ישראל** (25/10/2010) **20 חודשימאסרבפועל**;

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם הינן מן החמורות ביותר כשלחומרה הנודעת ככלל לעבירות הנשק, מתווספות במקרה הנוכחי, הנסיבות החמורות במיוחד של ביצוע העבירות.

הנאשם שבנדון החזיק אקדח מסוג יריחו 9 מ"מ וכ- 50 כדורי אקדח ! כשלטענתו הוא מצא את האקדח ורק הטמין אותו אצלו ולא דווח למשטרה כדי שלא יפגע במשפחתו.

תהיה מטרת אי הדווח אשר תהיה דומיני כי אין כל הצדקה לביצועה של עבירה כה חמורה של החזקת נשק שלא כדין ועל אחת כמה וכמה לא להחזקת 50 כדורי אקדח!

נוכח האמור, מצאתי איפוא כי מתחם העונש ההולם המשוקלל בענייננו בגין העבירות המיוחסות לנאשם הינו **מאסר בפועל החל מ-6 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר בפועל.**

העונש המתאים

הנחיית המחוקק והפסיקה היא לנקוט במדיניות ענישה מחמירה זאת לאור חומרת תופעתהחזקת הנשק הלא חוקי והתוצאות הקשות שעלולות לקרות כתוצאה משימוש בנשק על יד אנשים לא מורשים. יחד עם זאת, כקבוע בסעיף 40 יא' לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות של הנאשם שאינן קשורות בביצוע העבירות ושיש בהם כדי להשפיע על גזר דינו.

בטיעוניו לעונש ביקש בא כוח הנאשם להקל עם הנאשם ולזקוף לזכותו את הודאתו, הבעת החרטה, את העובדה כי זוהי מעידתו הראשונה בתחום הנשק וכי עברו הפלילי התיישן והוא שיתףפעולהקיבלאחריותוהתחרט. כן ביקש הסנגור להתחשב בעובדה כי כתוצאה מהמעצר הוא הורחק מביתו ומילדיו וכי כניסתו מאחורי סורג ובריוח תפגע קשות בבני ביתו

אכן מלאכת קביעת העונש ההולם, מלאכה קשה היא, ביתר שאת כשמדובר בענישת אדם, שכללל, הינו אישיות נורמטיבית. בענייננו מדובר בנאשם כבן 35 נשוי ואב לשלושה ילדים מפרנס יחיד במשפחתו שלחובתו 2 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2003, בגין עבירה משנת 1999.

שקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם, עיסוקו, העובדה כי הוא מפרנס יחיד במשפחתו, את ההודאה, נטילת האחריות והחיסכון בזמן השיפוטי היקר מצד אחד והאינטרס הציבורי מצד שני והגעתי לכלל מסקנה כי בהתחשב בעובדות החמורות של כתב האישום לרבות חומרת עבירות הנשק והכמות הגדולה של הכדורים שהחזיק הנאשם, נוטה הכף יותר להעדפת האינטרס הציבורי והרתעת עבריינים בפוטנציה על ידי הטלת עונשים מחמירים מאשר העדפת נסיבותיו האישיות של הנאשם שלעיתים ראוי שיביאו להקלה בענישה.

תימוכין למסקנתי זו מצאתי בדברים שנאמרו בע"פ 8012/04 מתאני נ' מדינת ישראל, 16.11.05, בה הלשון:

"הגיעה השעה להעלות את רף הענישה בעבירות נשק.....יש לקוות שענישה מחמירה בתחום זה תרתיע את הסוחרים בנשק, מובילים בנשק ומבצעים עבירות

דומות בקשר לכלי נשק. המערער אמנם בן 25, ללא עבר פלילי, אך כאשר עסקינן בעבירות כה חמורות ומסוכנות יש ליתן משקל עודף לאינטרס הציבורי על פני נתוניו האישיים של הנאשם".

ער אני להמלצות התסקיר בדבר הטלת ענישה מוחשית שתיבחן המרתה לריצוי בעבודות שירות, עם זאת אין בידי לקבל המלצה זו כלל ועיקר. בכל מקרה יש לזכור, כי המלצת קצין המבחן הינה כשמה היא, המלצה בלבד, כשבדרך כלל שיקוליו אינם בהכרח דומים לשיקולי בית המשפט.

בהקשר זה ראיתי להפנות לדברים שנאמרו בע"פ 4383/07 וג'יה אבו פנה נגד מדינת ישראל (25/9/2007):

"תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ואילו תפקידו של השופט הוא האיזון בין המלצה לבין שיקולים אחרים, העומדים בבסיסו של רציונל הענישה הפלילית..... כך למשל, ניצבות בפני בית המשפט גם מטרות ההרתעה, הגמול וההגנה על הציבור, אשר, ככלל, מצדיקות החמרה עם הנאשם. לעולם תעמוד השאלה, כיצד יש לשקלל ולאזן בין התכליות השונות, שיש ויובילו לעיתים למסקנות סותרות. על השופט היושב בדן לאזן בין מכלול שיקולי הענישה, כמפורטים לעיל, ובין מידת ההתחשבות הנדרשת בהיבט האינדיבידואלי לנאשם, בנסיבות הפרטניות של כל מקרה ומקרה".

בהתחשב בלקיחת אך אחריות פורמאלית לעובדות כתב האישום מצד הנאשם, לצד התרשמות קצינת המבחן כי הנאשם, בשל הדימוי העצמי הנמוך, לוקח על עצמו תפקידים מתוך צורך בהכרה וריצוי האחר כשהוא מתקשה להתנהל באופן עצמאי ונבדל ממשפחתו המורחבת והוא פונה, להערכתה, לאובייקטים חיצוניים כגון נשק לסיפוק צרכיו בנראות הכרה ושליטה ובסופו של יום משליך את האחריות כלפי חוץ ללא מסוגלות להתבונן באופן ביקורתי בהתנהלותו, מביאים אותי למסקנה החד משמעית כי אין זה המקרה המצדיק בחינת המרת עונש של מאסר לעונש שירוצה בעבודות שירות. נהפוך הוא נסיבות אלה של אי לקיחת אחריות מלאה על המעשים והשלכת האחריות כלפי חוץ, מחייבים הטלת ענישה מוחשית מאחורי סורג ובריה שיהיה בה כדי להמחיש ולחדד לנאשם את הפסול במעשיו.

לסיכום, לאחר ששקלתי את כל הנסיבות, נסיבותיו של הנאשם אל מול האינטרס הציבורי, חומרת העבירות, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הענישה הנוהגת והראויה לא מצאתי שיקול המצדיק חריגה ממתחם העונש שנקבע על ידי.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים כמפורט להלן:

אני מטיל על הנאשם קנס בסך של 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון בעוד חודש.

הנאשם ידאג בעצמו לקחת שוברים ממזכירות בית המשפט.

אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

עמוד 7

אני מטיל על הנאשם מאסר בפועל של 9 חודשים **בניכוי ימי מעצרו** מיום 16.6.2013 ועד ליום 18.7.2013.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ד, 19/02/2014 במעמד הנוכחים.

חנא סבאג, סגן נשיא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מחליט לעכב את תחילת ריצוי המאסר עד לתאריך 2.4.2014.

הנדון יתייבב למאסר בבית המעצר קישון באותו יום עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנדון לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס.

טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

עד להתייצבות הנאשם לתחילת ריצוי מאסרו, יותרו תנאי השחרור בהם הוא שוהה כיום על כנם, בשינוי אחד שמקום מעצר הבית החלקי יועתק לביתו שבכפר כנא בשינויים המחוייבים.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ד, 19/02/2014 במעמד הנוכחים.

חנא סבאג, סגן נשיא

הוקלדעלידיאשקררוקסירין